

38

2020.45.hét

Kedd 369-384

III. "Férfinak és nőnek teremtette őket"

ISTEN AKARTA EGYENLŐSÉG ÉS KÜLÖNBÖZŐSÉG

369 A férfi és a nő teremtve vannak, azaz Isten akarta őket: egyrészt mint emberi személyeket tökéletes egyenlőségben, másrészt saját férfi és női mivoltukban. A "férfiúi lét" és "női lét" jó és Isten akarta valóság: mindkettőnek, a férfinak és a nőnek elveszítethetetlen méltósága van, melyet közvetlenül Istentől, Teremtőjüktől kapnak. [239] A férfi és a nő ugyanazzal a méltósággal "Isten képmása". "Férfiúi és női mivoltukban" tükrözik a Teremtő bölcsességét és jóságát.

370 Isten semmiképpen sem képmása az embernek. Ő sem nem férfi, sem nem nő. Isten tiszta szellem, akiben semmiféle nemek közti megkülönböztetésnek nincs helye. De a férfi és a nő "tökéletességei" valamit mégis tükröznek Isten végtelen tökéletességéből: ilyenek az anya, [240] az apa és a jegyes tökéletességei. [241]

"EGYMÁSÉRT" -- "KETTŐ EGYSÉGE"

371 Az együtt teremtett férfi és nő Isten akaratából egymásért van. Isten Igéje ezt a Szentírás különböző helyein adja értésünkre. "Nem jó az embernek egyedül lennie; alkotok neki segítőtársat, aki hozzá illő" (Ter 2,18). Az állatok közül így egy sem felelhet meg az embernek. [242] A nő, akit Isten a férfi oldalából kivett bordából "formál meg" és odavezet hozzá, a férfiből csodálkozó kiáltást, a szeretet és közösség fölkiáltását váltja ki: "Ez most csont a csontomból és hús a húsemből" (Ter 2,23). A férfi a nőt mint ugyanannak az emberségnek másik "énjét" fedezi föl.

372 A férfi és a nő "egymásért" van teremtve, nem mintha Isten mindegyiküket csak fél, tökéletlen embernek alkotta volna. Sokkal inkább személyes közösségre teremtette őket, melyben a két személy egymás "segítségére" lehet, mert egyrészt mint személyek egyenlők ("csont az én csontomból"), másrészt férfiúi és női mivoltuk kölcsönösen kiegészíti egymást. [243] A házasságban Isten úgy köti őket össze, hogy "egy testet" alkotva (Ter 2,24) tovább tudják adni az emberi életet: "Növekedjétek és sokasodjatok, és töltsétek be a földet" (Ter 1,28). A férfi és a nő mint házastársak és szülők, amikor továbbadják az emberi életet utódaiknak, különleges módon működnek együtt a Teremtő művével. [244]

373 Isten tervében a férfi és a nő hivatása az, hogy mint Isten "gondnokai" "uralmuk alá hajtsák" a földet. [\[245\]](#) Ez az uralom nem lehet önkényes és romboló. Mivel a Teremtő képmására vannak teremtve, "aki szeret mindent, ami van" (Bölcs 11,24), a férfi és a nő arra hivatott, hogy vegyen részt a többi teremtményre irányuló gondviselésben. Innen fakad a világot ért való felelősségük, amit Isten rájuk bízott.

IV. Az ember a Paradicsomban

374 Az első ember nemcsak jónak teremtett, hanem barátságban volt Teremtőjével, és összhangban önmagával és az őt körülvevő, egész rábízott teremtéssel. Ezt a harmóniát csak a Krisztusban megvalósuló új teremtés dicsősége képes fölülmúlni.

375 Az Egyház a bibliai nyelv szimbolikáját az Újszövetség és a Hagyomány fényében hitelesen értelmezve tanítja, hogy Isten ősszüleinket, Ádámot és Évát a szentség és igazság eredeti állapotában teremtette. [\[246\]](#) Az eredeti szentség e kegyelme részesedés volt az isteni életben. [\[247\]](#)

376 E kegyelem ragyogása az emberi élet minden dimenzióját megerősítette. Ameddig az ember szoros kapcsolatban maradt Istennel, nem kellett sem meghalnia, [\[248\]](#) sem szenvednie. [\[249\]](#) Az emberi személy belső összhangja, a férfi és a nő közötti összhang, [\[250\]](#) továbbá az első emberpár és az egész természet közötti összhang alkotta azt az állapotot, amit "eredeti igazságnak" nevezünk.

377 A világ fölötti "uralom", melyet Isten kezdetben az embernek átengedett, elsősorban magában az emberben nyilvánult meg, mint önuralom. Az ember egész lényében érintetlen és rendezett volt, tudniillik szabad volt a hármasság bűnös kívánságtól, [\[251\]](#) melyek az érzéki gyönyörűségek, a földi javak vágya és az önérvényesítés uralma alá vetik őt, az értelem parancsa ellenére.

378 Az Istennel való bensőséges kapcsolat jele, hogy Isten az embert egy "kertbe" helyezte. [\[252\]](#) Az ember ott él, hogy "művelje és őrizze" (Ter 2,15): a munka nem büntetés, [\[253\]](#) hanem a férfi és a nő együttműködése Istennel a látható teremtés tökéletesítésében.

379 Az eredeti igazság egész összhangja, melyet Isten terve az embereknek biztosított, ősszüleink bűne miatt elveszett.

Összefoglalás

380 Istenünk, "az embert a magad képmásául teremtetted, és gondjára bízad az egész világot, hogy egyedül neked, a Teremtőnek szolgálva uralkodjék minden teremtményen." [\[254\]](#)

381 Az ember eleve arra rendeltetett, hogy Isten emberré lett Fiának -- "aki a láthatatlan Isten képmása" (Kol 1,15) -- képmása legyen, hogy Krisztus a fivérek és nővérek sokaságának elsőszülöttje legyen. [\[255\]](#)

382 Az ember "test és lélek tekintetében egy". [\[256\]](#) A hit tanítása állítja, hogy a szellemi és halhatatlan lelket közvetlenül Isten teremti.

383 Isten nem magányosnak teremtette az embert: mert kezdettől fogva "férfinak és nőnek teremtette őket" (Ter 1,27), kiknek közössége az első személyes közösséget alkotta. [\[257\]](#)

384 A kinyilatkoztatás megismerteti velünk a férfi és a nő bűn előtti, eredeti, szent és igaz állapotát: Istennel való barátságuk boldoggá tette paradicsomi életüket.